

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 3. decembra 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Článok 56 ZFEÚ – Uplatniteľnosť – Výlučne vnútroštátna situácia – Smernica 2000/31/ES – Článok 2 písm. a) – Pojem ‚služby informačnej spoločnosti‘ – Článok 3 ods. 2 a 4 – Článok 4 – Uplatniteľnosť – Smernica 2006/123/ES – Služby – Kapitola III (Sloboda poskytovateľov usadiť sa) a kapitola IV (Voľný pohyb služieb) – Uplatniteľnosť – Články 9 a 10 – Smernica (EÚ) 2015/1535 – Článok 1 ods. 1 písm. e) a f) – Pojem ‚pravidlo o službách‘ – Pojem ‚technický predpis‘ – Článok 5 ods. 1 – Opomenutie oznámenia vopred – Použiteľnosť – Činnosť spájania osôb, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, a vodičov povolených taxislužieb prostredníctvom aplikácie pre smartfóny – Kvalifikácia – Vnútroštátna právna úprava, ktorá podriaďuje túto činnosť systému predchádzajúceho povolenia“

Vo veci C-62/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť, Rumunsko) zo 14. decembra 2018 a doručený Súdnemu dvoru 29. januára 2019, ktorý súvisí s konaním:

Star Taxi App SRL

proti

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General,

Consiliul General al Municipiului București,

za účasti:

IB,

Camera Națională a Taximetriștilor din România,

D'Artex Star SRL,

Auto Cobălcescu SRL,

Cristaxi Service SRL,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, sudcovia N. Piçarra, D. Šváby (spravodajca), S. Rodin a K. Jürimäe,

* Jazyk konania: rumunčina.

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: R. Șereș, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Star Taxi App SRL, v zastúpení: pôvodne C. Băcanu, neskôr G. C. A. Ioniță, avocați,
- Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General, v zastúpení: M. Teodorescu, splnomocnený zástupca,
- holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a J. M. Hoogveld, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. L. Kaléda, L. Malferrari, L. Nicolae a Y. G. Marinova, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 10. septembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 56 ZFEÚ, článku 1 bodu 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, 1998, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8) (ďalej len „smernica 98/34“), článku 2 písm. a), článku 3 ods. 2 a 4 a článku 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399) a článkov 9, 10 a 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), a napokon článku 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi obchodnou spoločnosťou Star Taxi App SRL na jednej strane a Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General (Územnosprávna jednotka mesto Bukurešť, Rumunsko, ďalej len „mesto Bukurešť“) a Consiliul General al Municipiului București (Mestské zastupiteľstvo mesta Bukurešť) na druhej strane, vo veci právnej úpravy, ktorá podmieňuje výkon činnosti spájania osôb, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, a vodičov povolených taxislužieb prostredníctvom aplikácie pre smartfóny získaním predchádzajúceho povolenia.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 98/34

- 3 Smernica 2015/1535 od 7. októbra 2015 zrušila a nahradila smernicu 98/34 a odkazy na túto poslednú uvedenú smernicu sa odvtedy považujú za odkazy na smernicu 2015/1535 na základe jej článku 10 druhého odseku.
- 4 Konkrétne článok 1 bod 2 prvý odsek smernice 98/34 bol v rovnakom znení nahradený článkom 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535.

Smernica 2000/31

- 5 Článok 2 písm. a) smernice 2000/31 vymedzuje „služby informačnej spoločnosti“ ako „služby v zmysle článku 1 [ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535]“.
- 6 Článok 3 ods. 2 a 4 smernice 2000/31 znie:

„2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

...

4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti, [Členské štáty môžu pre určitú službu informačnej spoločnosti prijať opatrenia odchyľujúce sa od odseku 2 – *neoficiálny preklad*], ak sú splnené tieto podmienky:

a) opatrenia sú:

i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov:

- verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany nepľnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisťi z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb,
- ochrany zdravia obyvateľstva,
- verejnej bezpečnosti, vrátane zabezpečenia bezpečnosti a obrany štátu,
- ochrany spotrebiteľov, vrátane investorov;

ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov;

iii) primerané týmto cieľom;

b) pred prijatím predmetných opatrení a bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov, členský štát [členský štát predbežne a bez toho, aby boli dotknuté súdne konania vrátane prejudiciálnych konaní a úkony urobené v rámci trestnoprávneho vyšetrovania – *neoficiálny preklad*]:

- požiadal členský štát uvedený v odseku 1, aby prijal opatrenia a tento takéto opatrenia neprijal, alebo boli neprimerané,
- oznámi Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1 svoj úmysel prijať také opatrenia.“

7 Podľa článku 4 tejto smernice:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby začatie a vykonávanie činnosti poskytovateľa služby informačnej spoločnosti nepodliehali predchádzajúcemu oprávneniu ani žiadnej inej požiadavke, ktorá má rovnaký účinok.

2. Odsek 1 platí bez toho, aby boli dohodnuté rámcové postupy udeľovania oprávnení, ktoré nie sú špecificky a výlučne zamerané na služby informačnej spoločnosti, alebo na ktoré sa vzťahuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v oblasti telekomunikačných služieb [Ú. v. ES L 117, 1997, s. 15].“

Smernica 2006/123

8 Odôvodnenie 21 smernice 2006/123 znie:

„Dopravné služby vrátane mestskej dopravy, taxi služby a služby rýchlej zdravotníckej pomoci, ako aj prístavných služieb by mali byť vyňaté z rozsahu pôsobnosti tejto smernice.“

9 Článok 2 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice uvádza, že táto smernica sa nevzťahuje na služby v oblasti dopravy vrátane prístavných služieb, ktoré patria do pôsobnosti hlavy V tretej časti Zmluvy o ES, teraz hlavy VI tretej časti Zmluvy o FEÚ.

10 Článok 3 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje:

„Ak existuje rozpor medzi ustanoveniami tejto smernice a ustanovením iného aktu Spoločenstva, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach, má ustanovenie iného aktu Spoločenstva prednosť a uplatňuje sa na tieto osobitné oblasti alebo povolania. Patrí sem:

- a) smernica [Európskeho Parlamentu a Rady] 96/71/ES [zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb (Ú. v. ES L 18, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431)];
- b) nariadenie [Rady] (EHS) č. 1408/71 [zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, v znení zmenenom a aktualizovanom nariadením Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 28, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/003, s. 3)];
- c) smernica Rady č. 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania [Ú. v. ES L 298, 1989, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224];
- d) smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/36/ES zo 7. septembra 2005 o uznávaní odborných kvalifikácií [Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 22].“

11 Článok 4 bod 1 smernice 2006/123 vymedzuje, že „služba“ je akákoľvek samostatne zárobková hospodárska činnosť, ktorá je obvyčajne poskytovaná za odplatu, v zmysle článku 57 ZFEÚ.

12 Kapitola III tejto smernice 2006/123 s názvom „Sloboda poskytovateľov usadiť sa“ obsahuje články 9 až 15 tejto smernice. Článok 9 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty nepodmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie systémom ude[ŕ]ovania povolení, pokiaľ nie sú splnené tieto podmienky:

- a) systém udeľovania povolení nediskriminuje daného poskytovateľa;
- b) potreba existencie systému udeľovania povolení je opodstatnená závažným dôvodom týkajúcim sa verejného záujmu [naliehavým dôvodom všeobecného záujmu – *neoficiálny preklad*];
- c) sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť pomocou menej reštriktívneho opatrenia, najmä v dôsledku skutočnosti, že následná inšpekcia by bola vykonaná príliš neskoro [na to], aby bola skutočne účinná.

2. Členské štáty vymedzia v správe uvedenej v článku 39 ods. 1 svoje systémy udeľovania povolení a udajú dôvody preukazujúce ich súlad s odsekom 1 tohto článku.

3. Tento oddiel sa nevzťahuje na tie aspekty systémov udeľovania povolení, ktoré sa priamo alebo nepriamo riadia inými nástrojmi Spoločenstva.“

13 Podľa článku 10 ods. 1 a 2 smernice 2006/123:

„1. Systémy udeľovania povolení sa zakladajú na kritériách, ktoré zabraňujú tomu, aby príslušné orgány vykonávali svoju hodnotiacu právomoc svojvoľným spôsobom.

2. Kritériá uvedené v odseku 1 musia byť:

- a) nediskriminačné;
- b) opodstatnené závažným dôvodom týkajúcim sa verejného záujmu [naliehavým dôvodom všeobecného záujmu – *neoficiálny preklad*];
- c) primerané cieľu tohto verejného [všeobecného – *neoficiálny preklad*] záujmu;
- d) jasné a jednoznačné;
- e) objektívne;
- f) vopred zverejnené;
- g) transparentné a dostupné.“

14 Článok 16 tejto smernice, týkajúci sa voľného pohybu služieb, sa nachádza v kapitole IV tejto smernice a stanovuje:

„1. Členské štáty rešpektujú právo poskytovateľov poskytovať služby v inom členskom štáte, než v tom, v ktorom sú usadení.

Členský štát, v ktorom sa poskytuje služba, zabezpečuje voľný prístup k činnosti v oblasti služieb a jej slobodné vykonávanie na svojom území.

Členské štáty nepodmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie na svojom území splnením požiadaviek, ktoré nedodržiavajú tieto zásady:

- a) nediskriminácia: požiadavka nesmie byť priamo alebo nepriamo diskriminujúca s ohľadom na štátnu príslušnosť, alebo v prípade právnických osôb s ohľadom na členský štát, v ktorom sú usadené;
- b) nevyhnutnosť: požiadavka musí byť opodstatnená dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia alebo ochrany životného prostredia;
- c) proporcionalita: požiadavka musí byť vhodná na dosahovanie sledovaných cieľov a nesmie prekračovať rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.

2. Členské štáty nesmú v prípade poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte obmedziť slobodu poskytovať služby uložením niektorej z týchto požiadaviek:

- a) povinnosť poskytovateľa mať prevádzku na ich území;
- b) povinnosť poskytovateľa získať od príslušných orgánov povolenie vrátane zápisu do registra alebo registrácie v profesijnom orgáne alebo združení na ich území, okrem prípadov, ktoré ustanovuje táto smernica alebo iné nástroje práva Spoločenstva;
- c) zákaz pre poskytovateľa vytvoriť určitú formu alebo typ infraštruktúry na ich území vrátane kancelárií či priestorov, ktoré poskytovateľ potrebuje na dodávanie príslušných služieb;
- d) uplatnenie osobitných zmluvných podmienok medzi poskytovateľom a príjemcom, ktoré bránia poskytovaniu služby samostatne zárobkovo činnou osobou alebo ho obmedzujú;
- e) povinnosť poskytovateľa vlastniť doklad totožnosti vydaný ich príslušnými orgánmi, ktorý sa konkrétne vzťahuje na vykonávanie činnosti v oblasti služieb;
- f) požiadavky, s výnimkou tých, ktoré sú potrebné pre ochranu zdravia a bezpečnosť pri práci, ktoré ovplyvňujú používanie zariadenia a materiálu, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poskytovanej služby;
- g) obmedzenia slobody poskytovať služby uvedené v článku 19.“

Smernica 2015/1535

15 Článok 1 ods. 1 písm. b), e) a f) smernice 2015/1535 uvádza:

„1. Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

- b) ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

Na účely tohto pojmu:

- i) ‚na diaľku‘ znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné;

- ii) ‚elektronickým spôsobom‘ znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vln, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami;
- iii) ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘ znamená, že služba sa poskytuje prostredníctvom prenosu údajov na individuálnu žiadosť.

...

- e) ‚pravidlá vzťahujúce sa na služby‘ sú požiadavky všeobecnej povahy, ktoré sa vzťahujú na zriaďovanie a vykonávanie služieb v zmysle písmena b), najmä ustanovenia týkajúce sa poskytovateľa služby, služieb ako takých a ich príjemcu a vylučujúce všetky pravidlá netýkajúce sa [s výnimkou všetkých pravidiel netýkajúcich sa – *neoficiálny preklad*] špecificky služieb tak, ako sú vymedzené v uvedenom písmene.

Na účely tohto pojmu:

- i) sa pravidlo považuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak so zreteľom na jeho dôvodovú správu a jeho vykonávaciu časť je špecifickým cieľom a zámerom všetkých alebo niektorých z jeho ustanovení regulovanie takýchto služieb, vykonávané explicitným a cieľovým spôsobom;
 - ii) sa pravidlo nepovažuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak takéto služby ovplyvňuje iba nepriamym alebo náhodným spôsobom;
- f) ‚technický predpis‘ sú technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zariadenia poskytovateľa služby alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia *de jure* alebo *de facto* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 7, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo ktoré zakazujú poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu ako poskytovateľa služby.

...“

- 16 Článok 5 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 7, všetky návrhy technických predpisov okrem tých prípadov, keď ide len o prevzatie úplného textu medzinárodnej alebo európskej normy, pričom v takomto prípade postačí informácia o príslušnej norme; členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je prijatie takéhoto technického predpisu potrebné, keď tieto dôvody nebudú zjavné už z návrhu technického predpisu.“

- 17 Podľa článku 10 druhého odseku uvedenej smernice:

„Odkazy na zrušenú smernicu [98/34] sa považujú za odkazy na túto smernicu a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe IV.“

Rumunské právo

Zákon č. 38/2003

- 18 Článok 1a Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere (zákon č. 38/2003 o dopravě prostřednictvím taxislužby a pronajatého vozidla) z 20. januára 2003 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 45 z 28. januára 2003; ďalej len „zákon č. 38/2003“) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti v spore vo veci samej stanovuje:

„...“

j) taxi dispečing, ďalej len ‚dispečing‘: činnosť spojená s dopravou taxislužbou, ktorá spočíva v prijímaní objednávok zákazníkov telefonicky alebo iným spôsobom a v ich prenose vodičovi taxislužby prostredníctvom vysielacej a prijímacej rádiostanice“.

- 19 Článok 15 tohto zákona stanovuje:

„1. Činnosť taxi dispečingu môže vykonávať každá právnická osoba, ďalej len ‚rezervačná centrála‘, ktorej príslušný orgán vydal povolenie v súlade s týmto zákonom, a to výlučne v rámci obce, na ktorú sa toto povolenie vzťahuje.

2. Povolenie na prevádzkovanie taxi dispečingu je možné získať na základe predloženia týchto dokladov:

- a) kópia výpisu z obchodného registra;
- b) čestné vyhlásenie prevádzkovateľa dopravy prostredníctvom taxislužby alebo pronajatého vozidla, že rezervačná centrála má potrebné technické vybavenie, vysielaciu a prijímaciu rádiostanicu, zabezpečenú rádiovú frekvenciu, kvalifikovaných pracovníkov a potrebné priestory;
- c) kópia osvedčenia rádiatelefonického operátora pre zamestnancov rezervačnej centrály taxislužby vydaného príslušným orgánom v oblasti telekomunikácií;
- d) kópia licencie na používanie rádiových frekvencií vydanéj príslušným orgánom.

...

5. Oprávnení dopravcovia, ktorí poskytujú taxislužby, využívajú rezervačnú centrálu v súlade s týmto zákonom na základe zmluvy o dispečingu, ktorú s ňou uzavreli za nediskriminačných podmienok.

6. Služby dispečingu sú povinné pre všetky taxislužby oprávnených dopravcov, ktorí vykonávajú svoju činnosť v určitej oblasti, s výnimkou miest, kde bolo vydaných menej ako sto licencií na vozidlá taxislužby alebo kde táto služba nie je povinná.

...

8. Zmluvy o taxi dispečingu uzavreté s oprávnenými dopravcami musia obsahovať ustanovenia o povinnostiach zmluvných strán dodržiavať právne predpisy týkajúce sa kvality a zákonnosti poskytovanej služby, ako aj dohodnuté tarify za prejednú vzdialenosť.

9. Taxislužby obsluhované rezervačnou centrálou môžu poskytovať prepravné služby za jednotnú tarifu alebo rozdielne tarify podľa kategórie vozidiel v súlade so zmluvou o dispečingu.

10. Rezervačná centrála poskytne oprávneným dopravcom, ktorých obsluhuje, vysielacie a prijímacie rádiostanice na vybavenie vozidiel taxislužby, a to na základe nájomnej zmluvy uzavretej za nediskriminačných podmienok.“

Rozhodnutie č. 178/2008

20 Na území mesta Bukurešť sa taxislužby riadia ustanoveniami Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (rozhodnutie Mestského zastupitelstva mesta Bukurešť č. 178/2008 o schválení rámcového nariadenia, súťažných podkladov a zmluvy o zverení správy, organizácie a dodávky miestnych verejných dopravných služieb formou taxislužby), z 21. apríla 2008, v znení rozhodnutia Mestského zastupitelstva mesta Bukurešť č. 626/2017 z 19. decembra 2017 (ďalej len „rozhodnutie č. 178/2008“).

21 Článok 3 prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008 uvádza:

„Pojmy a výrazy použité a vymedzené v zákone č. 38/2003 si zachovávajú rovnaký význam, pričom na účely tohto rámcového nariadenia sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

Ia) dispečing vykonávaný iným spôsobom: činnosť vykonávaná rezervačnou centrálou oprávnenou príslušným orgánom na prijímanie objednávok zákazníkov prostredníctvom počítačovej aplikácie alebo online objednávok na internetovej stránke oprávnenej rezervačnej centrály a na ich prenos vodičovi taxislužby prostredníctvom vysielacej a prijímacej rádiostanice;

Ib) počítačová aplikácia: softvér nainštalovaný a fungujúci v mobilnom alebo pevnom zariadení, ktorý je vo výlučnom vlastníctve oprávnenej rezervačnej centrály a nesie jej názov.

...“

22 Článok 21 tejto prílohy 1 znie:

„1. Na území mesta Bukurešť sú služby dispečingu povinné pre všetky taxislužby oprávnených dopravcov a môžu byť poskytované výlučne rezervačnými centrálami schválenými orgánom príslušným na vydávanie povolení mesta Bukurešť za podmienok, ktoré zákazníkovi zabezpečia možnosť využívať tieto služby telefonicky alebo iným spôsobom, vrátane aplikácií pripojených na internet povinne uvádzajúcich názov rezervačnej centrály uvedený v povolení na dispečing, ktoré vydal orgán príslušný na vydávanie povolení mesta Bukurešť.

...

3a. Služby dispečingu sú povinné pre všetky vozidlá taxislužieb oprávnených dopravcov, ktorí vykonávajú taxislužbu na území mesta Bukurešť, a môžu sa poskytovať výlučne prostredníctvom rezervačných centrál, ktoré schválil orgán príslušný na vydávanie povolení mesta Bukurešť, za podmienok, ktoré zákazníkovi zabezpečia možnosť využívať tieto služby telefonicky alebo inými prostriedkami (počítačové aplikácie, objednávky na internetovej stránke rezervačnej centrály) a odoslať ich šoférom vozidiel taxislužby prostredníctvom vysielacej a prijímacej rádiostanice.“

23 Článok 41 ods. 2a uvedenej prílohy uvádza:

„Pri výkone činnosti taxislužby sú vodiči povinní najmä nepoužívať telefóny alebo iné mobilné zariadenia počas poskytovania prepravných služieb.“

24 Článok 59 bod 6a tej istej prílohy stanovuje:

„Za nedodržanie povinností stanovených v článku 21 ods. 3a, ktoré sa vzťahujú na všetky podobné činnosti bez ohľadu na to, kde a ako sa vykonávajú, v dôsledku ktorého dôjde ku skontaktovaniu neoprávneného vodiča alebo oprávneného prevádzkovateľa taxislužby na účely prepravy osoby alebo skupiny osôb na území mesta Bukurešť, možno uložiť pokutu od 4 500 do 5 000 [rumunských lei (RON) (približne od 925 do 1 025 eur)].“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

25 Star Taxi App SRL je obchodná spoločnosť podľa rumunského práva so sídlom v Bukurešti, prevádzkujúca rovnomennú aplikáciu pre smartfóny, ktorá priamo skontaktuje užívateľov taxislužby s vodičmi taxislužby.

26 Vnútroštátny súd opisuje fungovanie tejto aplikácie, ktorú možno stiahnuť bezplatne, takto.

27 Kto sa chce prepraviť v rámci mesta, pristúpi k vyhľadávaniu prostredníctvom uvedenej aplikácie, ktorá mu následne ponúkne zoznam dostupných vodičov taxislužby, s uvedením piatich alebo šiestich typov vozidiel ponúkajúcich rôzne tarify. Zákazník si môže vybrať jedného z vodičov zo zoznamu na základe komentárov a hodnotení, ktoré predtým uviedli iní zákazníci, pričom má možnosť odmietnuť objednávku. Star Taxi App však neodosiela objednávky vodičom taxislužby a neurčuje cenu jazdy, ktorá sa platí priamo vodičovi taxislužby na konci jazdy.

28 Star Taxi App poskytuje túto službu priamym uzatváraním zmlúv o poskytnutí služieb s vodičmi taxislužby z povolania, ktorí sú oprávnení vykonávať prepravu taxislužbou bez toho, aby si ich vybrala. Predmet týchto zmlúv spočíva v tom, že ako protihodnota za zaplatenie mesačného predplatného sa týmto vodičom poskytuje počítačová aplikácia s názvom „STAR TAXI – vodič“, smartfón, na ktorom je toto aplikácia nainštalovaná, a SIM karta s obmedzeným objemom dát. Star Taxi App navyše nevykonáva žiadnu kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa týchto vodičov.

29 Dňa 19. decembra 2017 Mestské zastupiteľstvo mesta Bukurešť prijalo na základe zákona č. 38/2003 rozhodnutie č. 626/2017.

30 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že toto posledné uvedené rozhodnutie tým, že do článku 3 prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008 zaviedlo body Ia) a Ib), rozšírilo definíciu činnosti „dispečingu“, podliehajúcej predchádzajúcemu povoleniu, ktoré upravuje zákon č. 38/2003, o činnosť rovnakej povahy vykonávanú prostredníctvom počítačovej aplikácie. Uvedené rozhodnutie tým, že zmenilo článok 21 tejto prílohy, tiež stanovilo služby dispečingu ako povinné pre všetky taxislužby a oprávnených dopravcov. Tieto služby sa tak môžu poskytovať jedine prostredníctvom rezervačných centráľ povolených príslušným orgánom za podmienok, ktoré zákazníkovi zabezpečia možnosť využívať tieto služby telefonicky alebo iným spôsobom, vrátane aplikácií pripojených na internet povinne uvádzajúcich názov rezervačnej centrály uvedený v povolení na dispečing, ktoré vydal príslušný orgán. Napokon to isté rozhodnutie doplnilo v bode 6a článku 59 rozhodnutia č. 178/2008, že za nedodržanie týchto pravidiel možno odteraz uložiť pokutu od 4 500 do 5 000 RON (približne od 925 do 1 025 eur).

31 Za porušenie tejto právnej úpravy bola spoločnosti Star Taxi App uložená pokuta vo výške 4 500 RON (približne 925 eur).

- 32 Keďže sa však Star Taxi App domnieva, že jej činnosť predstavuje poskytovanie služieb informačnej spoločnosti, ktorá v zmysle článku 4 ods. 4 smernice 2000/31 nesmie podliehať systému predchádzajúceho povolenia alebo akejkoľvek inej požiadavke s rovnocenným účinkom, podala predbežnú administratívnu sťažnosť, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia č. 626/2017. Táto sťažnosť bola zamietnutá z dôvodu, že prijatie napadnutej právnej úpravy bolo nevyhnutné z dôvodu veľkého počtu objednávok zadaných neoprávneným právnym subjektom a že táto právna úprava nie je v rozpore so slobodným poskytovaním služieb elektronickým spôsobom, pretože ohraničuje sprostredkovateľskú službu v súvislosti s činnosťou prepravy osôb prostredníctvom taxislužby.
- 33 Star Taxi App teda podala na Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť, Rumunsko) žalobu o neplatnosť rozhodnutia č. 626/2017.
- 34 Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, konštatuje, že služba dotknutá vo veci samej sa líši od služby, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), v ktorej uvádza, že Súdny dvor usúdil, že sprostredkovateľská služba, ktorej cieľom bolo prostredníctvom aplikácie pre smartfóny a za odmenu nadviazať kontakt medzi osobami, ktoré nie sú vodičmi z povolania a používajú svoje vlastné vozidlo, a osobami, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, sa musí považovať za „službu v oblasti dopravy“ v zmysle článku 2 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123, ktorá je vo všeobecnosti vylúčená z pôsobnosti slobodného poskytovania služieb a konkrétnejšie aj vylúčená z pôsobnosti smernice 2006/123 a smernice 2000/31. Na rozdiel od poskytovateľa služby, o ktorú išlo v uvedenej veci, Star Taxi App si nevyberá osoby, ktorí nie sú vodičmi z povolania a využívajú svoje vlastné vozidlo, ale uzatvára zmluvy o poskytnutí služieb s vodičmi z povolania oprávnenými vykonávať prepravu taxislužbou, neurčuje ceny za jazdu, ani nedostáva platbu od zákazníka, ktorý platí priamo vodičovi taxislužby, a ani nevykonáva kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa vodičov.
- 35 Tento súd má napriek tomu pochybnosti o tom, či sa má služba poskytovaná spoločnosťou Star Taxi App považovať za „službu informačnej spoločnosti“, a ak áno, či právna úprava, ktorá podriaďuje poskytovanie takejto služby systému predchádzajúceho povolenia, je v súlade so smernicou 2000/31 a musí byť pred svojím prijatím oznámená Komisii v súlade s článkom 5 smernice 2015/1535.
- 36 Za týchto okolností Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Majú sa [článok 1 prvý odsek bod 2 smernice 98/34 a článok 2 písm. a) smernice 2000/31], podľa ktorých služba informačnej spoločnosti je ‚služba, ktorá sa poskytuje... za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘, vykladať v tom zmysle, že činnosť, akú vykonáva Star Taxi App SRL (teda služba spočívajúca v priamom skontaktovaní zákazníkov taxislužby a vodičov taxislužby pomocou elektronickej aplikácie), treba považovať za osobitnú činnosť informačnej spoločnosti v rámci zdieľanej ekonomiky [keďže Star Taxi App nespĺňa kritériá stanovené Súdnym dvorom v bode 39 rozsudku z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), týkajúce sa služby Uber, na to, aby sa považovala za prepravcu]?
 2. V prípade, že sa má [služba poskytovaná spoločnosťou] Star Taxi App SRL považovať za službu informačnej spoločnosti, [vzťahuje sa na činnosť tejto spoločnosti zásada slobodného poskytovania služieb podľa] ustanovenia článku 4 smernice 2000/31, článkov 9, 10 a 16 smernice 2006/123 a článku 56 ZFEÚ, [a] v prípade kladnej odpovede, bránia tieto ustanovenia takej právnej úprave, akou [je právna úprava vyplývajúca z článku 3, článku 21 ods. 1 a 3a, článku 41 ods. 2a a článku 59 bodu 6a prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008]?

3. V prípade, že sa smernica 2000/31 uplatňuje na službu, ktorú poskytuje Star Taxi App SRL, sú obmedzenia zavedené členským štátom v súvislosti so slobodným poskytovaním elektronickej služby v podobe stanovenia požiadavky byť držiteľom povolenia alebo licencie, [opatreniami], ktoré predstavujú [v zmysle článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 povolené odchýlky od ustanovení] článku 3 ods. 2 tejto smernice?
4. Bránia ustanovenia článku 5 smernice 2015/1535 tomu, aby sa bez predchádzajúceho oznámenia Európskej komisii prijala [právna úprava, ako je tá, ktorá vyplýva z článku 3, článku 21 ods. 1 a 3a, článku 41 ods. 2a a článku 59 bodu 6a prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008]?

Konanie na Súdnom dvore

- 37 Keďže Súdny dvor rozhodol, že z dôvodu zdravotných rizík spojených s pandemiou koronavírusu rozhodne bez pojednávania, zaslal oprávneným subjektom uvedeným v článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie viacero otázok, na ktoré mali písomne odpovedať, pričom tak spravili Star Taxi App a Komisia.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 38 Najskôr treba na jednej strane uviesť, že vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, vo svojej prvej otázke odkazuje na článok 1 prvý odsek bod 2 smernice 98/34. Pred prijatím rozhodnutia č. 626/2017 však táto smernica bola zrušená a nahradená smernicou 2015/1535, ktorej článok 10 druhý odsek stanovuje, že odkazy na smernicu 98/34 sa budú považovať za odkazy na smernicu 2015/1535. Preto treba v rámci tejto otázky odkazovať na článok 1 ods. 1 písm. b) tejto poslednej uvedenej smernice.
- 39 Na druhej strane sa vnútroštátny súd vo svojej otázke obmedzuje na konštatovanie, že činnosť, o ktorú ide vo veci samej, má formu služby spočívajúcej v priamom spojení klientov a vodičov taxislužby prostredníctvom elektronickej aplikácie, pričom táto služba nespĺňa kritériá uvedené Súdnym dvorom v bode 39 rozsudku z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981).
- 40 Ako sa však uvádza v bodoch 26 až 28, a v bode 34 tohto rozsudku, v texte svojho návrhu na začatie prejudiciálneho konania poskytuje podrobnejšie spresnenia týkajúce sa spôsobu organizácie dotknutej činnosti. Vo veci samej totiž ide o sprostredkovateľskú službu, ktorá prostredníctvom aplikácie pre smartfóny spája osoby, ktoré sa chcú premiestniť taxislužbou, a vodičov oprávnených taxislužieb. Ďalej je spresnené, že tieto posledné uvedené osoby musia za používanie tejto aplikácie platiť mesačné predplatné, ale že poskytovateľ služieb im priamo neodosiela objednávky, ani neurčuje cenu jazdy, ktorej platba sa prostredníctvom neho nevykonáva. Je teda potrebné to v plnom rozsahu zohľadniť v súvislosti s odpoveďou, ktorá sa má poskytnúť na prvú otázku.
- 41 Prvej otázke treba rozumieť tak, že sa v podstate týka toho, či sa má článok 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, vykladať v tom zmysle, že v zmysle týchto ustanovení sprostredkovateľská služba spočívajúca v tom, že prostredníctvom aplikácie pre smartfóny za odmenu spája osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, a vodičov oprávnených taxislužieb, pričom poskytovateľ uvedenej služby uzavrel s týmito cieľom zmluvy o dodaní služieb s týmito vodičmi za protihodnotu spočívajúcu v platení mesačného predplatného, ale neodosiela im objednávky, nestanovuje ceny jazd, ani nezabezpečuje ich úhradu od týchto osôb, ktoré ju platia, priamo vodičovi taxislužby, a navyše ani neuskutočňuje kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa týchto vodičov, predstavuje „službu poskytovanú informačnou spoločnosťou“.

- 42 Podľa článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535 „služba poskytovaná informačnou spoločnosťou“ je „každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“.
- 43 Najskôr treba na jednej strane uviesť, čo žiadny z účastníkov konania a ostatných oprávnených subjektov, ktoré sa zúčastnili tohto konania, nespochybňuje, že sprostredkovateľská činnosť, o ktorú ide vo veci samej, spadá pod pojem „služba“ v zmysle článkov 56 a 57 ZFEÚ.
- 44 Na druhej strane sa v prvom rade preukázalo, že takáto sprostredkovateľská služba spĺňa prvú podmienku stanovenú v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, a to že sa poskytuje za odmenu (pozri analogicky rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 46).
- 45 V tejto súvislosti nie je podstatné, že takáto služba sa bezodplatne poskytuje osobe, ktorá sa prepravuje alebo sa chce prepraviť v rámci mesta, keďže vedie k tomu, že medzi poskytovateľom tejto služby a každým vodičom oprávnenej taxislužby dochádza k uzavretiu zmluvy o dodaní služieb spojenej s tým, že tento vodič platí mesačné predplatné. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že odmenu za službu poskytovanú poskytovateľom služieb v rámci hospodárskej činnosti nemusia nevyhnutne platiť všetky osoby, ktoré z nej majú prospech (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, bod 41, a zo 4. mája 2017, Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, bod 36).
- 46 V nadväznosti na to a v rozsahu, v akom sa spojenie medzi osobou, ktorá sa chce prepraviť v rámci mesta, a vodičom oprávnenej taxislužby vykonáva prostredníctvom elektronickej platformy bez toho, aby bol súčasne prítomný na jednej strane poskytovateľ sprostredkovateľskej služby a na druhej strane táto osoba alebo tento vodič, uvedená služba sa musí považovať za službu poskytovanú na diaľku a elektronicky (pozri analogicky rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 47), v zmysle druhej a tretej podmienky, ktoré sú uložené článkom 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535.
- 47 Napokon služba, o akú ide vo veci samej, sa poskytuje na základe individuálnej žiadosti príjemcov tejto služby v zmysle štvrtej podmienky stanovenej v tomto ustanovení, keďže zahŕňa žiadosť podanú prostredníctvom počítačovej aplikácie Star Taxi zo strany osoby, ktorá sa chce prepraviť v rámci mesta, a súčasne pripojenie sa na túto aplikáciu zo strany vodiča oprávnenej taxislužby, ktorý prejavuje svoju dostupnosť.
- 48 Takáto služba teda spĺňa štyri kumulatívne podmienky uvedené v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, a preto v zásade predstavuje „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle smernice 2000/31.
- 49 Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, hoci sprostredkovateľská služba spĺňajúca všetky tieto podmienky je v zásade službou odlišnou od následnej služby, na ktorú sa vzťahuje, v danom prípade odlišnou od prepravnej služby, a preto sa musí považovať za „službu informačnej spoločnosti“, inak je to v prípade, ak sa javí, že táto sprostredkovateľská služba je neoddeliteľnou súčasťou celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je služba, na ktorú sa vzťahuje iná právna kvalifikácia (pozri rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 50 V tejto súvislosti Súdny dvor uviedol, že ak poskytovateľ sprostredkovateľskej služby vytvorí ponuku služieb mestskej prepravy, ktorú sprístupní najmä pomocou počítačových nástrojov a ktorej všeobecné fungovanie organizuje v prospech osôb, ktoré chcú využiť túto ponuku, poskytovaná sprostredkovateľská služba sa musí považovať za neoddeliteľnú súčasť celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je prepravná služba, a teda sa nemá považovať za službu zodpovedajúcu kvalifikácii „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, ale za „službu v oblasti dopravy“ v zmysle článku 2 ods. 2

písm. d) smernice 2006/123, na ktorú sa nevzťahujú ani smernica 2000/31, ani smernica 2006/123, ani článok 56 ZFEÚ (rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, body 38 až 44).

- 51 Vzhľadom na charakteristiky sprostredkovateľskej služby, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, sa však na rozdiel od toho, čo tvrdí mesto Bukurešť, nemôže považovať za „službu v oblasti dopravy“.
- 52 Po prvé z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že na rozdiel od sprostredkovateľskej služby, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), ktorá vytvorila a sprístupnila služby mestskej prepravy vykonávané osobami, ktoré nie sú vodičmi z povolania, pričom tieto služby dovtedy neboli prítomné na trhu, ako uviedol generálny advokát v bode 49 svojich návrhov, služba, o ktorú ide vo veci samej, sa obmedzuje na spojenie osôb, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, výlučne s vodičmi povolených taxislužieb, ktoré už predtým vykonávali svoju činnosť a pre ktoré uvedená sprostredkovateľská činnosť predstavuje iba jeden zo spôsobov spojenia so zákazníkmi, ktorý navyše vôbec nie sú povinné využívať.
- 53 Po druhé takúto sprostredkovateľskú službu nemožno považovať za službu organizujúcu všeobecné fungovanie následnej mestskej prepravy, keďže poskytovateľ si nevyberá vodičov taxislužby, nestanovuje cenu jazdy ani nevyberá jej platbu, ani nevykonáva kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa týchto vodičov.
- 54 Z toho vyplýva, že sprostredkovateľskú službu, ako je tá, ktorú poskytuje Star Taxi App, nemožno považovať za neoddeliteľnú súčasť celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je poskytovanie prepravy, v dôsledku čoho sa na ňu vzťahuje kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31.
- 55 Vzhľadom na uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, sa má vykladať v tom zmysle, že v zmysle týchto ustanovení sprostredkovateľská služba spočívajúca v tom, že prostredníctvom aplikácie pre smartfóny za odmenu spája osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, a vodičov oprávnených taxislužieb, pričom poskytovateľ uvedenej služby uzavrel s týmito cieľom zmluvy o dodaní služieb s týmito vodičmi za protihodnotu spočívajúcu v platení mesačného predplatného, ale neodosiela im objednávky, nestanovuje ceny jazd, ani nezabezpečuje ich úhradu od týchto osôb, ktoré ju platia priamo vodičovi taxislužby, a navyše ani neuskutočňuje kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa týchto vodičov, predstavuje „službu poskytovanú informačnou spoločnosťou“.

O štvrtej otázke

- 56 Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článok 5 ods. 1 smernice 2015/1535 bráni tomu, aby bola bez predchádzajúceho oznámenia Komisii prijatá právna úprava, o akú ide vo veci samej, v danom prípade tá, ktorá vyplýva z článku 3, článku 21 ods. 1 a 3a, článku 41 ods. 2a a článku 59 bodu 6a prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008.
- 57 Treba uviesť, že článok 5 ods. 1 smernice 2015/1535 stanovuje, že členské štáty v zásade bezodkladne oznámia Komisii všetky návrhy „technických predpisov“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) tejto smernice a že podľa ustálenej judikatúry nedodržanie povinnosti členského štátu vopred oznámiť takýto návrh spôsobuje neuplatniteľnosť dotknutého „technického predpisu“ voči jednotlivcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 49 a 50), či už v trestnom konaní (pozri najmä rozsudok zo 4. februára 2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, bod 84), alebo v spore medzi jednotlivcami (pozri najmä rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 64 a citovanú judikatúru).

- 58 Táto povinnosť predchádzajúceho oznámenia sa teda uplatňuje len vtedy, ak je predmetom zamýšľaného návrhu technický predpis v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) uvedenej smernice.
- 59 Preto treba dospieť k tomu, že svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 vykladať v tom zmysle, že právna úprava miestneho orgánu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby poskytovanej informačnou spoločnosťou“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby, predstavuje „technický predpis“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535, a či v prípade kladnej odpovede sa má článok 5 ods. 1 smernice 2015/1535 vykladať v tom zmysle, že chýbajúce predchádzajúce oznámenie návrhu tejto právnej úpravy Komisii znamená neuplatniteľnosť prijatej právnej úpravy.
- 60 Pokiaľ ide o kvalifikáciu takejto právnej úpravy, z článku 1 ods. 1 písm. f) prvého pododseku smernice 2015/1535 vyplýva, že „technický predpis“ je vymedzený ako „technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa služby alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia *de jure* alebo *de facto* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia členských štátov, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 7, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo ktoré zakazujú poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu ako poskytovateľa služby“.
- 61 Z toho vyplýva, že na to, aby sa vnútroštátna právna úprava týkajúca sa služby informačnej spoločnosti mohla kvalifikovať ako „technický predpis“, musí sa na ňu vzťahovať nielen kvalifikácia „pravidla vzťahujúceho sa na služby“, ako je vymedzené v článku 1 ods. 1 písm. e) smernice 2015/1535, ale musí byť tiež *de iure* alebo *de facto* povinná, najmä pri poskytovaní dotknutej služby alebo jej používaní v členskom štáte alebo v jeho väčšej časti.
- 62 Podľa článku 1 ods. 1 písm. e) prvého pododseku tejto smernice sú „pravidlá vzťahujúce sa na služby“ vymedzené ako „požiadavky všeobecnej povahy, ktoré sa vzťahujú na zriaďovanie a vykonávanie služieb [informačnej spoločnosti], najmä ustanovenia týkajúce sa poskytovateľa služby, služieb ako takých a ich príjemcu s výnimkou všetkých pravidiel netýkajúcich sa špecificky [služieb informačnej spoločnosti]“.
- 63 Druhý pododsek tohto ustanovenia spresňuje, že na účely tohto pojmu „sa pravidlo považuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak so zreteľom na jeho dôvodovú správu a jeho vykonávaciu časť je špecifickým cieľom a zámerom všetkých alebo niektorých z jeho ustanovení regulovanie takýchto služieb, vykonávané explicitným a cieľovým spôsobom“. Dodáva tiež, že „sa pravidlo nepovažuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak takéto služby ovplyvňuje iba nepriamym alebo náhodným spôsobom“.
- 64 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že rumunská právna úprava dotknutá vo veci samej, či už ide o zákon č. 38/2003 alebo rozhodnutie č. 178/2008, vôbec neuvádza služby informačnej spoločnosti. Navyše článok 3, článok 21 ods. 1 a 3a, ako aj článok 41 ods. 2a prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008 sa vzťahujú bez rozlišovania na všetky druhy služieb dispečingu bez ohľadu na to, či sa poskytujú telefonicky alebo akýmkoľvek iným spôsobom, ako je napríklad počítačová aplikácia.
- 65 Ako navyše uviedol generálny advokát v bode 108 svojich návrhov, zákon č. 38/2003 ukladá poskytovateľom služieb dispečingu, ktorí svoju činnosť vykonávajú prostredníctvom aplikácie pre smartfóny, rovnako ako všetkým iným prevádzkovateľom poskytujúcim službu dispečingu, aby boli držiteľmi zariadení – v danom prípade vysielacích a prijímacích rádiodaníc – ktoré vzhľadom na technické podmienky poskytovania tejto služby nie sú vôbec užitočné.

- 66 Keďže taká právna úprava, o akú ide vo veci samej, nie je špecificky zameraná na služby informačnej spoločnosti, týka sa týchto služieb len implicitne alebo náhodne. Takéto pravidlo by sa preto nemalo považovať za „pravidlo vzťahujúce sa na služby“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. e) smernice 2015/1535, a v dôsledku toho ani za „technický predpis“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. f) tejto smernice.
- 67 Z toho vyplýva, že povinnosť predchádzajúceho oznámenia návrhov „technických predpisov“ Komisii, stanovená v článku 5 ods. 1 smernice 2015/1535, sa na takúto právnu úpravu neuplatňuje, a že z tohto dôvodu neoznámenie návrhu tejto povahy nemôže mať na základe tohto ustanovenia dôsledky, pokiaľ ide o možnosť namietat' uplatnenie navrhovanej právnej úpravy v takom spore, o aký ide vo veci samej.
- 68 Vzhľadom na uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 sa má vykladať v tom zmysle, že právna úprava miestneho orgánu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby poskytovanej informačnou spoločnosťou“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby, nepredstavuje „technický predpis“ v zmysle tohto prvého uvedeného ustanovenia.

O druhej a tretej otázke

- 69 Svojou druhou a treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 3 ods. 2 a 4 a článok 4 smernice 2000/31, články 9, 10 a 16 smernice 2006/123, ako aj článok 56 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, na ktorý odkazuje článok 2 písm. a) smernice 2000/31, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby a ktoré je podmienené najmä tým, že vodičom sa budú jazdy oznamovať prostredníctvom vysielacích a prijímacích rádiostaníc.
- 70 Najskôr treba uviesť, že v spore vo veci samej vystupuje obchodná spoločnosť založená podľa rumunského práva Star Taxi App, so sídlom na území Rumunska, proti dvom rumunským orgánom verejnej moci, a to mestu Bukurešť a mestskému zastupiteľstvu mesta Bukurešť, a že tento spor sa teda vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na Rumunsko.
- 71 Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že ustanovenia Zmluvy o FEÚ v oblasti slobodného poskytovania služieb sa neuplatnia na situáciu, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na jeden členský štát (rozsudok z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatúra).
- 72 Zo znenia článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 tiež vyplýva, že toto ustanovenie sa uplatňuje výlučne na služby informačnej spoločnosti pochádzajúce z iného členského štátu, pričom odsek 4 tohto článku upravuje za určitých podmienok, ktoré uvádza, možnosť členských štátov prijať opatrenia odchyľujúce sa od tohto ustanovenia.
- 73 To isté platí pre článok 16 smernice 2006/123 nachádzajúci sa v kapitole IV tejto smernice, týkajúcej sa voľného pohybu služieb, ktorej ustanovenia sa uplatňujú len na služby poskytované v inom členskom štáte, než je členský štát, v ktorom má sídlo ich poskytovateľ, na rozdiel od ustanovení kapitoly III uvedenej smernice, týkajúcej sa slobody poskytovateľov usadiť sa, konkrétne jej článkov 9 až 15, ktoré

sa uplatňujú aj na situáciu, v ktorej sa všetky relevantné okolnosti obmedzujú na vnútroštátnu sféru jediného členského štátu (rozsudok z 22. septembra 2020, Cali Apartments, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 56 a citovaná judikatúra).

- 74 V dôsledku toho sa článok 56 ZFEÚ, článok 3 ods. 2 a 4 smernice 2000/31, ako aj článok 16 smernice 2006/123 neuplatňujú na taký spor, o aký ide vo veci samej.
- 75 Pokiaľ ide o ostatné ustanovenia uvedené vnútroštátnym súdom, a to článok 4 smernice 2000/31, pri ktorom ani z jeho znenia, ani z jeho kontextu nevyplýva, že by sa uplatňoval len na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte (pozri analogicky rozsudok z 30. januára 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, body 99 a 100), ako aj články 9 a 10 smernice 2006/123, v súvislosti s ktorými bolo v bode 73 tohto rozsudku pripomenuté, že sa uplatňujú aj na výlučne vnútroštátne situácie, treba uviesť, že rôznymi spôsobmi zavádzajú zásadu zákazu systémov udeľovania povolení. Za týchto okolností treba určiť, ktoré z týchto ustanovení možno uplatniť na právnu úpravu, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej.
- 76 Ako vyplýva z bodov 43 a 48 tohto rozsudku, na sprostredkovateľskú službu, o ktorú ide vo veci samej, sa vzťahuje nielen kvalifikácia „služby“ v zmysle článku 57 ZFEÚ, a teda článku 4 bodu 1 smernice 2006/123, ale aj kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535.
- 77 Právna úprava členského štátu, ktorá upravuje takúto službu, môže v dôsledku toho patriť do pôsobnosti smernice 2000/31, ako aj do pôsobnosti smernice 2006/123, keďže z bodov 49 až 54 tohto rozsudku vyplýva, že na túto službu sa nevzťahuje kvalifikácia „služby v oblasti dopravy“, ktorá je výslovne vylúčená z pôsobnosti tejto smernice podľa jej článku 2 ods. 2 písm. d) v spojení s odôvodnením 21 tejto smernice.
- 78 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 2006/123 sa však uvedená smernica neuplatňuje, ak sú jej ustanovenia v rozpore s ustanovením iného aktu Únie, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach (rozsudok z 19. decembra 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 41).
- 79 Je teda potrebné overiť, či právna úprava, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, na ktorý odkazuje článok 2 písm. a) smernice 2000/31, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby a ktoré je podmienené najmä tým, že vodičom sa budú jazdy oznamovať prostredníctvom vysielacích a prijímacích rádiových staníc, patrí do pôsobnosti článku 4 smernice 2000/31 a či v prípade kladnej odpovede je toto posledné uvedené ustanovenie v rozpore s ustanovením článkov 9 a 10 smernice 2006/123.
- 80 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť článku 4 smernice 2000/31, zo spoločného výkladu odsekov 1 a 2 tohto článku vyplýva, že hoci členské štáty nemôžu podmieniť prístup k činnosti poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, ani jej výkon systému predchádzajúceho povolenia alebo akejkoľvek inej požiadavke s rovnocenným účinkom, zákaz stanovený v tomto ustanovení sa vzťahuje len na právne úpravy členských štátov, ktoré sa osobitne a výlučne týkajú „služieb informačnej spoločnosti“.
- 81 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že hoci sa rozhodnutie č. 626/2017 nepochybne týka hlavne, hoci nie výlučne, toho, či sprostredkovateľské služby, ktorých predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, tým, že o tento typ služby rozširuje pôsobnosť pojmu „dispečing“, ako je vymedzený v článku 3 prílohy 1 rozhodnutia č. 178/2008, sa obmedzuje na to, že na túto

službu informačnej spoločnosti rozširuje existujúcu povinnosť získať predchádzajúce povolenie, ktorá sa vzťahuje na činnosti rezervačných centráľ taxislužieb, na ktoré sa nevzťahuje kvalifikácia „služieb informačnej spoločnosti“.

- 82 Z tohto dôvodu, ako uviedol generálny advokát v bode 69 svojich návrhov, takáto právna úprava, o ktorej vnútroštátny súd konštatuje, že jej dôsledkom je donútenie spoločnosti Star Taxi App získať predchádzajúce povolenie na výkon svojej činnosti od príslušného orgánu, neznamená vytvorenie nového systému predchádzajúceho povolenia, ktorý by sa konkrétne a výlučne týkal služby informačnej spoločnosti.
- 83 Z toho vyplýva, že zákaz akéhokoľvek systému predchádzajúceho povolenia alebo akejkolvek inej požiadavky s rovnocenným účinkom, stanovený v článku 4 ods. 1 smernice 2000/31, sa neuplatňuje na takú právnu úpravu, o akú ide vo veci samej.
- 84 Preto nemôže nastať rozpor medzi týmto ustanovením a ustanoveniami článkov 9 a 10 smernice 2006/123, ktoré sa z tohto dôvodu majú uplatňovať na takúto právnu úpravu.
- 85 Treba teda určiť, či sa tieto články majú vykladať v tom zmysle, že bránia takejto právnej úprave.
- 86 V tejto súvislosti z oddielu 1 kapitoly III smernice 2006/123 vyplýva, že súlad systému udeľovania povolení s požiadavkami stanovenými touto smernicou osobitne predpokladá, že takýto systém, ktorý zo svojej podstaty obmedzuje slobodné poskytovanie dotknutej služby, musí spĺňať podmienky uvedené v článku 9 ods. 1 tejto smernice, a to, že nie je diskriminačný, je opodstatnený naliehavým dôvodom všeobecného záujmu a primeraný, ale aj to, že kritériá udeľovania povolení stanovených týmto systémom musia byť v súlade s článkom 10 ods. 2 uvedenej smernice, a to, že nie sú diskriminačné, sú opodstatnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, primerané cieľu tohto všeobecného záujmu, jasné a jednoznačné, objektívne, vopred zverejnené, ako aj transparentné a dostupné (rozsudok z 22. septembra 2020, Cali Apartments, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 57).
- 87 Z toho vyplýva, že posúdenie súladu právnej úpravy členského štátu stanovujúcej takýto systém udeľovania povolení s dvoma článkami uvedenými v predchádzajúcom bode, ktoré stanovujú jasné, presné a bezpodmienečné povinnosti, ktoré im priznávajú priamy účinok, predpokladá, že sa samostatne a postupne posúdi najprv odôvodnenosť samotnej zásady zavedenia tohto systému a následne kritériá udeľovania povolení stanovených týmto systémom (rozsudok z 22. septembra 2020, Cali Apartments, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 58).
- 88 V tejto súvislosti treba uviesť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania poskytuje Súdnemu dvoru len málo údajov, ktoré by mu umožnili poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď.
- 89 Vnútroštátnemu súdu teda prislúcha, aby vzhľadom na všetky relevantné okolnosti posúdil, či systém predchádzajúceho povolenia zavedený právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, skutočne spĺňa dve série požiadaviek pripomenutých v bodoch 86 a 87 tohto rozsudku (pozri analogicky rozsudok z 22. septembra 2020, Cali Apartments, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 78).
- 90 Pokiaľ však ide o posúdenie dôvodnosti kritérií, ktoré vymedzujú výkon voľnej úvahy príslušných orgánov, treba rovnako, ako to urobil generálny advokát v bodoch 99 a 100 svojich návrhov, uviesť, že podmienenie vydania povolenia na poskytovanie služby splnením technických požiadaviek, ktoré sú nevhodné pre dotknutú službu, a preto spôsobujú jej poskytovateľom neopodstatnené výdavky a náklady, nemôže byť v súlade s článkom 10 ods. 2 smernice 2006/123.
- 91 Tak to môže byť najmä v prípade povinnosti uloženej poskytovateľom sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, aby odosielali jazdy týmto vodičom prostredníctvom vysielacej a prijímacej rádiostanice, čo však prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

- 92 Takáto povinnosť, ktorou sa ukladá tak poskytovateľovi sprostredkovateľskej služby, ako aj vodičom taxislužby povinnosť byť držiteľom takéhoto prenosového zariadenia a ktorou sa tiež poskytovateľovi sprostredkovateľskej služby ukladá povinnosť mať osobitných zamestnancov poverených odosielaním jász vodičom, je totiž nielen neužitočná, ale ani nijako nesúvisí s vlastnosťami služby, ktorá je úplne spojená s technickými možnosťami smartfónov, ktoré umožňujú bez priameho zásahu človeka lokalizovať tak vodičov taxislužby, ako aj ich potenciálnych zákazníkov a automaticky ich spojiť.
- 93 Vzhľadom na uvedené treba na druhú a tretiu otázku odpovedať takto:
- Článok 56 ZFEÚ, článok 3 ods. 2 a 4 smernice 2000/31, ako aj článok 16 smernice 2006/123 sa majú vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňujú na spor, v ktorom sa všetky relevantné okolnosti obmedzujú na vnútroštátnu sféru jediného členského štátu.
 - Článok 4 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňuje na právnu úpravu členského štátu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby.
 - Články 9 a 10 smernice 2006/123 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, získaniu predchádzajúceho povolenia na výkon ich činnosti, keďže podmienky získania tohto povolenia nezodpovedajú technickým požiadavkám, stanoveným v tomto článku, vzhľadom na to, že ukladajú najmä technické požiadavky nevhodné pre dotknutú službu, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

- 94 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veciach samých incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti, sa má vykladať v tom zmysle, že v zmysle týchto ustanovení sprostredkovateľská služba spočívajúca v tom, že prostredníctvom aplikácie pre smartfóny za odmenu spája osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, a vodičov oprávnených taxislužieb, pričom poskytovateľ uvedenej služby uzavrel s týmito cieľom zmluvy o dodaní služieb s týmito vodičmi za protihodnotu spočívajúcu v platení mesačného predplatného, ale neodosiela im objednávky, nestanovuje ceny jász, ani nezabezpečuje ich úhradu od týchto osôb, ktoré ju platia priamo vodičovi taxislužby, a navyše ani neuskutočňuje kontrolu kvality vozidiel a ich vodičov, ani správania sa týchto vodičov, predstavuje „službu poskytovanú informačnou spoločnosťou“.

2. Článok 1 ods. 1 písm. f) smernice 2015/1535 sa má vykladať v tom zmysle, že právna úprava miestneho orgánu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby poskytovanej informačnou spoločnosťou“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby, nepredstavuje „technický predpis“ v zmysle tohto prvého uvedeného ustanovenia.
3. Článok 56 ZFEÚ, článok 3 ods. 2 a 4 smernice 2000/31, ako aj článok 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu sa majú vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňujú na spor, v ktorom sa všetky relevantné okolnosti obmedzujú na vnútroštátnu sféru jediného členského štátu.

Článok 4 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňuje na právnu úpravu členského štátu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, a na ktorú sa vzťahuje kvalifikácia „služby informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535, získaniu predchádzajúceho povolenia, ktorému už podliehajú iní poskytovatelia služieb rezervácie taxislužby.

Články 9 a 10 smernice 2006/123 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, ktorá podriaďuje poskytovanie sprostredkovateľskej služby, ktorej predmetom je pomocou aplikácie pre smartfóny za odmenu skontaktovať osoby, ktoré sa chcú prepraviť v rámci mesta, s vodičmi oprávnených taxislužieb, získaniu predchádzajúceho povolenia na výkon ich činnosti, keďže podmienky získania tohto povolenia nezodpovedajú technickým požiadavkám, stanoveným v tomto článku, vzhľadom na to, že ukladajú najmä technické požiadavky nevhodné pre dotknutú službu, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy